

Kikkerne

Henning Ipsen

¹ Det var da en underlig historie, sagde moderen da de kom ned på gaden. Jeg fik altså ikke fat i pointet. Var der i det hele taget noget?

Han *er* sær, det er jo det jeg har sagt! vrissede faderen.

Hvad fan skal vi også hos dem for? Han kan ikke engang give cognac til kaffen.

⁵ Vera er jo min søster, Manfred.

Derfor kan han vel godt give en cognac. Men sådan er dem fra provinsen af.

Norma spændte ben for Charles og fniste uskyldigt da han snublede. Han blev så gal at han stak hende en på siden af hovedet. Hun hylede og faderen skældte ud.

Faneme for galt at du skal gå her og slå på din lillesøster når hun ikke har gjort dig
¹⁰ noget. Sådan en lømmel.

Norma søgte trøst hos moderen, trykkede sin flade næse fladere mod den lådne frakke, fik en firkantet knap lige i øjet og gnubbede sig, til der kom et aftryk ned over kinden.

Aldrig kendt magen. Slå på en der er mindre end dig selv.

¹⁵ Jamen hun spændte ben for mig.

Enhver kan jo komme til at snuble.

Hun gjorde det med vilje, sagde Charles.

Hold så op! Bliver du ved? Man slår ikke på en pige.

Nej, og et mandfolk græder ikke.

²⁰ Faderen standsede og åndede kaffe med blødt brød uden cognac ind i næsen på ham.
Er du blevet gal, dreng? Hvad fan mener du? Ja, kan du sige mig det, hva? Hvad mener du egentlig?

Norma var holdt op med at tude, hun gloede med runde kvieøjne på faderens ansigt som hurtigt blev violet.

²⁵ Å Manfred, sagde moderen, nu må du ikke ... husk på dit blodtryk, du husker nok hvad doktor Svendsen sagde.

Møhhø, sådan en, sådan en slambert, skal ikke komme her.

Faderen vendte sig igen mod Charles.

Hvis det ikke havde været midt på gaden, så kunne du få nogen på masken, kunne
³⁰ du. Det er lige hvad du trænger til. Vi har taget alt for blidt på dig, og det er takken man får.

De gik over rækkehusvejen på den orientalske del af Amager (smalle toetages huse med kvist og kamin i stuen) for at komme til stoppestedet. Faderen havde tit nok bandet over at onklens boede et så ugudeligt sted, helt ude på de muhamedanske veje, at man
³⁵ først skulle storke en halv kilometer for at nå spurvognen og derefter køre over tyve

minutter før man var hjemme. Hvorfor boede ikke alle mennesker mere centralt?

Ved det store kryds svingede en cyklist pludselig til venstre ud foran bilerne, og den sorte Mercedes, der kom bagfra, ramte cyklens baghjul. Cyklisten lignede en kludedukke da han slog en saltomortale med slatne lemmer og ramte asfalten med et smask.

40 Kom så! råbte faderen. Skynd jer lidt!

Forældrene løb så hurtigt at deres tunge ånde stod i hvide lammeskyer foran munden på dem. Når moderen løb svingede frakken, og bagfra kunne man se de runde puder over knæhaserne, de boblede ud som aflange balloner.

Bilen var standset og passageren på forsædet kom ud på gaden. Cyklens baghjul var 45 krøllet sammen, egerne strittede til alle sider. Chaufføren sad og hang ind over rattet, han strøg sig uafbrudt over håret med højre hånd. Alle biler var standset og fodgængerne masede ud på gaden, de stillede sig i en cirkel om den faldne. Der kom fler og fler.

Skynd jer!

Faderen banede sig vej gennem mængden og gjorde plads for familien i sit brede 50 kølvand. Cyklisterne blev siddende på sadlen med den ene fod på jorden. Når de strakte hals kunne de se ind over fodgængerne.

Passageren gik ind til tøjbylten, han stod midt i manegen og bøjede sig ned. Han trak den liggende i håret så ansigtet blev drejet opad. Der var blod ned over kinden på manden. Det blødte også fra næsen.

55 Han faldt lige på hovedet! sagde en dame.

Neeeej? Gjorde han?

Lige på hovedet!

Han skal ligge i Natostilling, sagde en høj mand med et hvidt ar skråt over hagen. Det har jeg set i fjernsynet.

60 Hvafor noget?

Natostilling. Det sagde de.

Hvad er det?

Ja, det er sådan noget med armene og benene og hovedet, jeg ved ikke hvordan de gør. Det så skide indviklet ud. Men han skal ligge i Natostilling. Det sagde de.

65 Det er da ligemeget hvis han er død.

Død? hvinede damen som havde set hovedstyrtet.

Norma tog Charles i hånden og stirrede på det hvide ansigt med blodstriberne.

Man må ikke røre noget før politiet kommer, sagde en midaldrende dame.

Han skal ligge i Natostilling, det er det jeg siger.

70 Nej, det er rigtigt, man må ikke røre noget før stridserne kommer. De skal kunne se det hele.

Og hvor er de henne? Der er aldrig nogen når man endelig har brug for dem, gestikulerede en herre med bowler.

Der kunne være fingeraftryk, sagde en pige med langt afbleget hår.

75 Nogen snøftede hånligt: Fingeraftryk? Han blev kørt ned, så du ikke det, søster? Bilspor mener du vel?

Han skal ligge i Natostilling! råbte manden til passageren der sad på hug ved siden af cyklisten.

Så gør det selv, sagde passageren.

80 Det kan da være ligemeget hvis han er død.

Han er ikke død.

Gu er han så!

Gu er han ej!

Kunne De ikke tage og ringe efter en ambulance? sagde passageren uden at vende

85 sig. Det var dog vigtigere.

Det var ikke mig der kørte ham ned, vel?

Men i det samme hørte de den inde i gaden. Der holdt efterhånden mange biler og cykler ved krydset. En havde stillet sin knallert op ad et skilt: Stopforbud 7-20. En politibetjent kom hurtigt ud på gaden. Han tog et par tilskuere ved skuldrene.

90 Passér gaden!

Hov hov, lad vær med det.

Vi er vidner.

Passér gaden! sagde betjenten. Han var meget ung, kasketten hvilede på ørerne af ham.

95 Gå til side! Vær så venlig at gå til side.

Ambulancen hylede, tonerne var tæt på, men den kunne ikke komme forbi de holdende biler.

Betjenten sprang ud i krydset og begyndte at vinke køretøjerne frem for at skaffe plads. En gammel Chevrolet satte sig pibende i bevægelse, dens utætte ventiler skreg.

100 Jeg fandt en knap! vrælede Norma.

Lad mig se.

Det er hans, sagde en mand, den må være røget af hans jakke.

Lad mig få den! skreg en dreng.

Nej, det er min.

105 Her ligger en af hans cykelklemmer.

Og hans kuglepen! Den er hoppet op af lommen.

Finderne stod med tingene mellem fingrene og så ømt på dem. Andre hang over skuldrene på dem for at se med.

Nogle af de bageststående begyndte at mase på, de ville også ind i centrum af

110 begivenhederne.

Jeg vil også se. Har han tabt mer?

Charles skød ryg mod presset, men blev trykket længere og længere frem. Han stod med højre fod på det eksede baghjul og forsøgte at blive stående der. Kvalmen sad ham op i halsen, men han ville ikke kaste op. Det knasede i egerne når han trådte til.
115 Den affarvede pige blev skubbet så langt frem at hun jog en stilethæl ned i hånden på passageren der stadig sad på hug ved den sårede.

Passér gaden! råbte betjenten, og hans stemme knækkede over som en overgangsrøst.

En tyk kone gled og lagde sig halvt ind over cyklisten.

120 Nej! Lad vær!

Folk trak sig lidt tilbage, hun rejste sig og så på sin hånd der var blevet blodig. En mand støttede hende og prøvede at lede hende ud gennem flokken.

Ambulancen hylede stadig, og nogle flere biler kørte, de svingede uden om tilskuerne.

125 Hun fik noget af hans blod på sig! gispede en dame.

Jeg har fundet et stykke af hans snørebånd! sagde en dreng.

Jeg vil også have noget, sagde hans lillebror.

Bræk egerne af hjulet.

Betjenten rev i de nærmeste tilskuere og skubbede dem brutalt til side.

130 Hov hov, lad vær med det.

Vi har vel ret til at være her.

De bliver arresteret for gadeuorden, råbte betjenten og knyttede næverne.

En af ambulancefolkene hjalp ham. Han brugte albuerne til begge sider.

Kan vi så komme til! Skrub af for helvede.

135 Han jokkede et pigebarn over tærne da hun ikke ville flytte sig, og hun hylede afsindigt.

Dumme svin! I tror I er noget bare fordi I har fået uniform på.

Den anden ambulancemand kom bagefter. Han var stor og muskuløs, med et velplejet overskæg. Han gik truende ind mod flokken, og langsomt begyndte den at vige.

140 Charles blev mast ind mod sin fars vom og hørte ham trække vejret gennem næsen. Luften gik tungt ud og ind, næsehårene slubrede, og det fløjtede som når han sov i lænestolen. Charles kom til at jage en albue i siden på ham, men han sagde intet.

De kom helt hen mod fortovet, Norma snublede over kantstenen og skrabede skinnebenet, men hun fortrak ikke en mine.

145 Skal vi ikke gå hjem? sagde Charles.

Ingen svarede.

Nu går vi hjem, gentog han.

Hjem? Er du rigtig klog, dreng? sagde faderen uden at tage øjnene fra gaden.

Jeg har aldrig set et rigtigt færdselsuheld før, sagde moderen, og man bliver alligevel

150 grebet.

Faderen holdt fast i lysmasten og blev stående ved fortovs-kanten.

Ambulancefolkene lagde forsigtigt manden op på en bære. Hans ene ben sad fuldkommen vanvittigt, det havde man ikke kunnet se mens han lå på gaden. Underbenet drejede den forkerte vej.

155 Så du det? stønnede moderen da de lagde tæppet over ham.

Brækket, åbent benbrud, sagde faderen med fed røst, og det hvæsedes i næsen. Hans næse var kort og klumpet, næseborene var enormt store, som indgangene til en malmgrube, og når han røg kunne han blæse røgen gennem næsen ned i den fremskudte underlæbe og inhalere den en gang til.

160 Ambulancedørene smækkede, og politimanden råbte og gestikulerede vildt. Da bilerne begyndte at køre, gik han hen mod den sorte Mercedes. Chaufføren rettede sig lidt. Så kravlede han ud og stod usikkert foran betjenten.

Nogle af tilskuerne begyndte at gå da ambulancen suste derfra med de gule flag.

Skal vi ikke gå nu? sagde Charles.

165 Nej, siger jeg jo! Er du døv?

Vi skal se hvad der sker, sagde moderen.

Norma knugede den afrevne knap i hånden, undertiden åbnede hun hånden og skottede til relikviet. Der var en las tøj med.

Betjenten spurgte chaufføren om noget, men de kunne ikke høre ordene. Han blev 170 ved med at stryge sig over håret, han havde måne. Man kunne tydeligt se sveddråberne i ansigtet. Han svarede ikke, og til sidst gik han ind i bilen igen, men han satte sig på bagsædet og vinkede mat mod rattet. Betjenten kravlede ind og startede vognen.

Han svingede i en stor bue til venstre gennem krydset og forsvandt snart mellem bilerne på den brede gade.

175 De kører direkte til politigården, sagde faderen.

Skal vi ikke gå nu? sagde Charles.

Se derude. På gaden! sagde moderen.

De havde næppe et øjeblik sluppet stedet med blikket, men stirrede endnu mere intenst i den retning hun pegede.

180 Charles så en mor med to børn gå ud i sømkassen¹ lige ved siden af stedet. Hun gennede begge ungerne over på den anden side af sig, så hun kom til at gå mellem dem og pletten. Men børnene standsede og pegede, selv om hun ruskede i dem for at få dem fremad.

Mor, hvad er det? sagde pigen.

185 Ikke noget. Det er nok nogen der har spildt maling.

¹ sømkassen: fodgængerovergang

Jeg synes det ligner blod, sagde drengen.

Skal vi ikke snart hjem? sagde Charles.

Faderen trak på skuldrene: Så lad os gå da, når du har så forbandet travlt. Hvad skal du hjem efter i den fart?

¹⁹⁰ De gik langsomt tværs over gaden. Faderen så sig flere gange tilbage over skulderen. De fleste tilskuere var gået.

Vi tager en vogn hjem, sagde faderen, efter det her. Jeg giver en bil.

Ih hvor var du heldig, sagde moderen til Norma da de satte sig ind i taxaen. Må jeg se den?

¹⁹⁵ Norma åbnede langsomt hånden, men da moderen stak fingrene derned, lukkede hun hånden igen og klemte fingrene fast om knappen med det gråmelerede tweed.